

Diari portaveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Notes breus

ESTATUTS

Avui es reuneixen per primera vegada els diputats de la Generalitat per tal d'estructurar l'Estatut de Catalunya. La Societat d'estudis bascos ha confeccionat també l'Estatut de Barònia i els gal·les han preparat el seu.

Si el poble gal·lec i el poble basc consagren l'aspiració de llurs homes d'estudi i de llurs polítiques patriotes, si arriben de consignar democràticament, popularment, llur voler de regir-se els propis destins, seran tres, junt amb Catalunya, els pobles ibèrics que presentaran a les Corts Constituents, les particulars constitucions, amb les quals vulguin moure's lliurement, dintre la República espanyola.

Si a la vegada que el poble català, fos l'Estat base, fossin els gal·les els que possessin llurs estatuts damunt la taula de les Constituents, l'unitarisme, que cautelosament prova de guanyar posicions, rebria una forta sotragada, en benefici de tots els pobles ibèrics, àdhuc d'aquells que no tinguin perfilada la llur personalitat.

Però si és solament el nostre poble el que es dicta la pròpia llei; si solament es Catalunya qui declara la seva determinació de governar-se per ella mateixa, dintre la família republicana espanyola, no per això podran res els temperaments inadaptats que tractessin d'oposar-se a la voluntat del poble català. Cap polític no cometeria la insensatesa de produir el dal·tabaix que esdevindria. El pacte de San Sebastian no ha estat pas denunciat, ans fou repetidament confirmat en ocasions solemnes. Pensar que les Corts Constituents no han d'acceptar l'Estatut que anem a estructurar és pressentir dies atziacs en lloc de les hores venturoses que tots endevinem properes.

Catalunya inaugura les seves Corts que també són Constituents. La llei que va a estructurar serà respectada per la República espanyola i serà la Llei dels catalans. El que cal, doncs, és posar el cap i posar el cor en la seva redacció, per tal de què amb el record del que fou Catalunya, amb la mirada feta al que necessitem avui els catalans i amb l'ambició del que po-

L'homenatge a Jaume Aiguader

L'acte del prop passat dissabte fou d'aquells que deixen un record que mai més pert la dolcesa. Així com a vegades tot es conjura per a provocar el fracàs, el prop passat dissabte tot es conjurà per a que els organitzadors de l'homenatge obtinguessin un d'aquells èxits que afalaguen tant com una victòria. I és que en realitat la victòria s'obtingué; la victòria contra la característica apatia de la nostra gent; victòria contra els que pregonen que Reus és un poble que oblida fàcilment els seus fills.

Jaume Aiguader, devia sentir, assentat a la taula, tot l'escalf d'amor i simpàtic a què un home pot aspirar dins de la seva casa pairal; Jaume Aiguader, afinant l'oïda, hauria sentit com els cors dels que l'acompanyaven glatiaven a l'unissó, però més depressa que d'habitut, perquè l'emoció de l'afecte i de l'admiració n'accelerava la marxa. Jaume Aiguader devia estar content d'haver realitzat tants sacrificis per Catalunya, puix que aquests sacrificis li valgueren l'acte apoteòsic del dissabte el qual, per un home modest i senzill com és Jaume Aiguader, havia de constituir una compensació i un estímul. Compensació als dolors soferts i estímul per a seguir bregant.

De l'èxit de la festa en donarem idea dient que a les onze de la nit les galeries del teatre quedaren envaïdes de públic; que a quarts de dotze començaren els parlaments i que quan a dos quarts de tres de la matinada començà a parlar Jaume Aiguader hi havia tants espectadors com a primera hora i s'oïren més aplaudiments que mai. El públic enfervorosit no es dona compte del temps transcorregut ni de l'alta temperatura soferta.

L'optimisme s'ensenyorí de l'ànima dels actors i dels espectadors.

Fou una vetllada triomfal.

Els actes del diumenge

Es tan activa la política catalana en aquests moments que es fa difícilíssim per no dir impossible, a una publicació comarcal com la nostra, donar informació detallada de tots els actes que es celebren.

Diumenge prop passat es celebrà la gran Assemblea en commemoració de les Bases de Manresa, el qual acte constituí una esplendorosa manifestació de catalanisme. En el mateix dia Ossorio i Gallardo pronuncià una notabilíssima conferència al Centre Autonomista de Dependents de Barcelona, interessant també en grau extraordinari des del punt de vista de la posició de Catalunya dins la política general espanyola. Finalment, les forces d'Esquerra Republicana de Catalunya organitzaren un gran miting que tingué lloc al Teatre de la Marina de Barcelona (Barceloneta).

Comprendrà el lector que, mal-

dem millorar encara, es faci la Llei ampla, oberta, liberal que en tots els ordres, ens doni cabuda al món.

XEIC

grat el nostre bon propòsit de no negligir en aquesta publicació la part informativa, hem de renunciar a aital pretensió en allò que als actes ementats fa referència puix que la ressenya dels actes propis ens pren l'espai de què podem disposar.

Els actes dels quals fem esment, tingueren, però, una alta significació: la de què a Catalunya renaix el nostre ideal bàsic negligit durant el temps que la política general espanyola exigia el nostre concurs per fer més planera la instauració de la República a Espanya, anhel que va prendre la categoria de problema previ per a tots els homes veritablement esquerrans. Aquells moments han passat i veiem amb goig com totes les activitats dels nuclis virtualment catalanistes s'orienten dreturament vers la solució del nostre plet particular que no serà fallat favorablement si no fem d'ell una exaltada i enèrgica defensa.

Constatem el fet amb extraordinari plaer, puix que començàvem a témer que el no variar de conducta podria constituir un perill.

Improvisacions

JOCES MALABARS. — Marian Roca, el nostre benemèrit impresor, està tan gelós del nostre periòdic, l'estima amb tant d'entusiasme i el mima amb tant amor, que per tal de fer-lo anar ben mudat, li fa tallar a mida les peces que constitueixen el seu habillament exterior. Per això els que habitualment hi col·laborem ens trobem tot sovint amb la visita de l'aprenent de l'impremta que ve a dir-nos, poc més o menys: "El Marian diu que en aquest article hi sobren—o hi manquen—tantes o quantes ratlles". I l'escriptor, dòcil i obedient a la veu del patró impresor, que té la bona sort que fins els aprenents li diguin simplement "el Marian", per a quedar així ben enquadrat dins un marc de democràcia, estira o arronga l'article per tal que quedi a la mida convenient.

Dissabte prop passat, quan més amoïnats i neviosos estàvem tots els de Foment per tal de cercar la manera de proporcionar lloc en la taula de l'àpat d'homenatge a l'Aiguader, a bons amics que arribaren de fora vila, l'aprenent, amb una prova als dits, em cantà la cançoneta acostumada: "—El Marian diu que a les Improvisacions hi sobren sis ratlles".

Les vaig treure; però com que la supressió exigia la reconstrucció d'un paràgraf i en aquells moments jo no estava per reconstruir res sinó per a enderrocar-ho tot, no sé quins capgirells vaig donar als conceptes, que vaig realitzar, sense donar-me'n compte, el miracle de fer cabre, idealment, un autobús del servei públic, i encara vist a través d'una lente d'augment, dins d'un aparador de l'"Aliança".

Miracles així no els realitza més que els que practiquen la màgia negra. Potser tinc condicions per fer jocs de mans, i jo ho ignoro. Qui sap, Mare de Déu!

El cert és que he actuat de tau-maturg i ningú absolutament ningú, m'ha aplaudit ni censurat. Ningú ha fet cas del meu malabarisme.

Indubtablement actuo amb el teatre buit.

IGNOT